

Spedizione in abbonamento postale — Poština plačana v gotovini.

NAŠA ZVEZDA

XII.

1942-XX — 1943-XXI

4754651

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

zadruga z neome-
jenim jamstvom

v lastni palači v Ljubljani
Miklošičeva cesta št. 6
nasproti hotela Union

sprejema hranilne vloge
v vsaki višini in jih najugod-
neje obrestuje, daje posojila
na vknjižbo in proti poroštvu

Posojilnica je bila
ustanovljena l. 1895

III 54651

030026467

Dijaki!   Dijakinje!

Naša domača zavarovalnica je

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA V LJUBLJANI

Zanimajte se za delo in uspehe,
za organizacijo in propagando te
naše največje zavarovalnice! Ob
sleherni priliki podpirajte njena
stremljenja in njene organizatorje!
Čitajte njeno glasilo »Našo moč«!
S takim delom boste učinkovito
vršili zares rodoljubno poslanstvo!

Dijaki!

Kam?

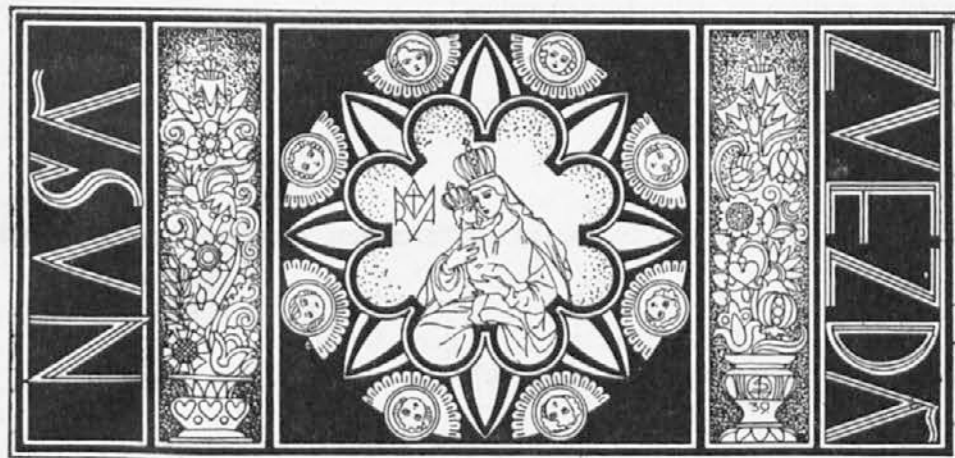
v

NOVO ZALOŽBO

(KONGRESNI TRG)

Po vse šolske potrebščine!
Po risala in risalno orodje za
tehnike! • Po nalična peresa,
aktovke in torbice! • Po vse
knjige, domače in tuje!

Največja izbira! Konkurenčne cene!

LETO XII.

V LJUBLJANI 1. in 15. OKTOBRA 1942-XX

ŠTEV. 1-2

Rožni venec v Tvoji roki . . .

Rožni venec v Tvoji roki želim videti, kongreganist, kongreganistka — ne jaz, želi videti Tvoja Gospa, Zavetnica in Mati, kateri ste se slovesno posvetili.

Rožni venec v roki, jagode njegove med prsti — svete skrivnosti njegove pa v pobožni misli in v toplem čustvu. Saj rožni venec ni mehanično ponavljanje angelskega pozdrava Mariji in zaupne prošnje Cerkve — ampak topla misel na petnajst skrivnosti Jezusovega in Marijinega življenja, ki so nam iz otroških let znane in ljube, a so tako bogate in globoke, da jih noben človeški um do konca premisliti ne more in da je najdaljše življenje prekratko, da bi njihovo duhovno bogastvo izčrpalo.

Rožni venec, premišljevalno moljen, ni nikdar dolgočasen. Preberi počasi Monsabréjeva »Premišljevanja ob svetem rožnem vencu«, sedemkrat po pet jih je za vsako skrivnost, pa se Ti bo odprl pogled v lepoto in bogastvo teh božjih skrivnosti, da se boš vesel začudil. A tudi Monsabré ni izčrpal vsega, kar resničnega, svetega in lepega vsebujejo navidezno tako preproste petnajstere skrivnosti svetega rožnega venca.

Kongreganisti, vzljubite še bolj ko doslej molitev sv. rožnega venca! In gojite jo — vsaj eno skrivnost vsak dan — pa prav gotovo in zares! Molite pa — poleg Vaših osebnih namenov — predvsem v dva velika skupna namena, skupna vsemu človeštvu, še posebej nam Slovincem: za mir, ki ga nam Kraljica miru sprositi more, in za spreobrnjenje grešnikov. Ali ste že kdaj razmišljali o tem, kako strašno je, če se duša za večno pogubi, da zanjo nikdar več rešitve ni? Tako strašno je to, da tega niti mislimo ne radi. Pa to je napak! Ker ne mislimo, se nam duše ne smilijo, se niti ne zmenimo za to, da bi z molitvijo, s spokorno prošnjo skušali sprositi spreobrnjenje grešnikom, ki so v nevarnosti, da se večno pogube. Mislimo večkrat na to in iz globoke nadnaravne ljubezni do svojih sobratov in sosterer prosimo z rožnim vencem Marijo: reši duše zakrknjenih grešnikov, da se vsi spreobrnejo in se nobeden ne pogubi. Ta molitev je

veliko zveličavno delo, je pomembno — v enem oziru najpomembnejše narodno delo in delo za resnično osvobodjenje, ki bo večnotrajno.

K tej molitvi Vas vabim! Sinovi in hčere Brezmadežne, ne boste odklonili mojega vabila, prepričan sem o tem. S svojim Sinom Vas blagoslovi Devica Marija!

† **Gregorij Rožman,**
škof.

*Duša, le pojdi z mano, z menojo na božjo pot,
na božjo pot na goro, na goro žalostno.
Tam videla boš, duša ti,
kaj Jesus Bog za nas trpi,
za nas in za naše grehe krvavi pot poti,
za nas in za naše grehe je strašno bičan bil,
za nas in za naše grehe je s trnjem kronan bil,
za nas in za naše grehe je nesel težki križ,
za nas in za naše grehe je strašno križan bil.*

(Ljudsko petje pri žalostnem delu rožnega venca)

Vabilo

Kakor so prvi petki na škofov poziv v tej stiski postali splošna narodna pobožnost, tako naj bi molitev rožnega venca zopet postala naša splošna narodna molitev. Taka molitev je potrebna, pa tudi lahko izvedljiva, saj se ob dolgih večerih itak dostikrat dolgočasimo. Vzemimo poleg ročnega dela, iger in knjig vsak večer tudi molek v roke in molimo, molimo, molimo!

Kraljica presvetega rožnega venca je tudi kraljica miru.

Tudi »Naša Zvezda« hoče k pozitivni molitve rožnega venca prispevati svoj delež. Zato bo letos kot »povest« prinašala zanimiv popis prikazovanj Kraljice presvetega rožnega venca v Fatimi. Poleg tega pa vabi svoje bralce in bralke:

1. Popišite za »Zvezdo« svoja doživetja ob rožnem vencu, zlasti krajevne in domačnosti posebnosti (način molitve, pesmi, prošnje...) ob posebnih prilikah (verne duše, advent, božič, procesije), na božjih potih, taborjenju... Kar je narodnega, naj bo točno zapisano, brez olepšav in sprememb, kraj pa točno naveden. Dobre sestavke bomo priobčevali pod naslovom »R o ž n i v e n e c m o l i j o«, najboljše pa nagradili s književnimi nagradami. Glavno pravilo pa bodi: Pristno, sveže in kratko!

2. Kdor dobro pozna slovensko leposlovje, pa naj nam zbere in prepiše pod naslovom »Rožni venec v slovenskem leposlovju« vsa mesta, kjer slovenski pisatelji govore o rožnem vencu. Najbolj popoln izbor bomo nagradili z denarno nagrado 100 lir. Čas do 1. decembra.

Poglejmo globoko v ljudstvo in našli bomo zaklade!

Uredništvo in uprava.

Dürer: Kraljica presvetega rožnega venca

Rožnovenska

(Belokranjska)

*Kraljica venca rožnega,
naj celi svet ti hvalo da.
Je človek star že ali mlad,
naj rožni venec moli rad!*

*Molitev lepa za vsak dan,
le moli rad jo, o kristjan.
Priložnosti dovolj imaš,
da z njo Mariji hvalo daš.*

*Kraljica venca rožnega
v naročju svoj'ga Sina ima,
svet rožni venc v rokaš drži,
želi, da molijo ga vsi.*

*Če zapustijo te moči
in če ti odrečejo oči,
svet rožni venec še laško
boš molil vdano in lepo.*

*Če rožni venc boš molil rad,
zadobil milost vsakikrat,
Marija te ljubila bo,
sprosila svečo ti nebo.*

Rožni venec

V kotu stoji omara. Na vrhu je vanjo zabiti porjavel žebelj. In na tem žeblju visi, kar pomnim, dolg rožni venec z velikimi lesenimi jagodami. Tik zraven njega, med vrati in tisto omaro, visi kropilček z angelčkom in blagoslovljeno vodo.

Ves dan je senca v tistem kotu, v katerem se skriva kot neka tiha skrivnost. Sonce seže le do police, kjer stoji Marija z Jezuščkom, ki ima odbito desno roko in levo nogo. Poleg je stara mašna knjižica, ki jo imam rad, ker ima naslikane tako lepe in velike postaje križevega pota in je med njenimi listi pozabil nekdo stisnjeno vejico rožmarina — zdavnaj, zdavnaj se je moralo že to zgoditi.

Toda najlepši spomini mojega življenja so navezani na ta družinski, prastari molek. Tih spremljevalec nam je vse življenje. Bog ve, katere davne babice so ga že poljubljale!

Črne kroglice so nanizane na močni, pleteni vrvice, na koncu visi križ, tudi lesen, le obroček, na katerega je pritrjen, je koščen. Ves obrabljen je od prijemov in poljubov; komaj se še razloči Kristusovo križano telo na njem. To je hišna svetinja in blagoslov! Nekak relikviarij, ki spominja na davne pradede in njihove molitve — zdaj že zdavnaj počivajo v božjem naročju! — in vez z nami živečimi; da, da, to je tista vrvice, ki jo sama Marija drži v rokah, da nam pomaga zlesti po njej v nebesa. Niti tisti zeleni, sladkodišeči album s starimi fotografijami, ki počiva na dnu skrinje, ni tako dragocen, niti tista majhna, lesena škatlica, v kateri je shranjen materin prstan in uhani...

Da, ta rožni venec ima prečudno moč: družinska vez je. Zdi se mi, da bi brez njega sploh ne bilo našega doma. Kadar sem bil ločen od domačih, mi je postal simbol družinske skupnosti, ljubezni in molitve. In takrat sem molil: »Gospod, moj Bog, daj, da bomo spet kmalu skupaj pokleknili pred Tvojo podobo in bo oče — kot svečenik je takrat, — spet vzel v roke tisti veliki rožni venec...«

Z njim je združen spomin na božične večere: duh kadila in blagoslovljene vode visi na njem, svetloba svečk pred jaslicami in melodija božične pesmi. Tako lepo je: »ki si ga Devica rodila...!« (To je meni najlepša skrivnost! Ob njej vedno zagledam prelepo Devico Marijo, ki kleči ob jaslih, v katerih leži sveto Dete, in angele, ki pojo glorio nad pastirskimi poljanami. Vedno mi je žal, kadar je je konec.) Moj Bog, sveti večer je nekaj tako lepega in — brez rožnega venca vendar ni svetega večera! Očetov glas je tedaj pritajen, nekoliko tresoč — na vsak sveti večer ima oče solze v očeh, da se lesketajo lučke v njih. Da, to je spomin na tiho zasanjanost. (Morda bom jaz nekoč prav tako jokal, če mi bo Bog izkaval to milost!) Kadar si hočem očeta predstavljati najlepšega, ga vidim, kako kleče in s solznimi očmi moli rožni venec pred jaslicami.

Potem se spomnim tistih večerov v postu. Že navsezgodaj zaide sonce, med dež se meša še sneg, kajti pomlad prihaja počasi. To je čas Kristusovega trpljenja. In tedaj lebdi na sleherni jagodi rožnega venca kapljica Gospodove krvi, škrlatno rdeče krvi, ki jo je na Oljski gori potil, ki so Mu jo z železnimi biči izbili iz trdnega telesa, ki so Mu jo trnji iztisnili, ki Mu je na bridki, poslednji poti tekla iz ranjenih nog in ki se Mu je iz rane v ljubečem srcu vlila, ko je poslednjič zaklical svojemu Očetu... Molite, molite, molite! Bog je za nas umrl!

Da, in takoj nato: glas velikonočnih zvonov, vesela procesija skozi mlado pomlad — in oče, ves srečen, spet vzame rožni venec, preden sedemo k žegnu in kakor zmagoslavna pesem zveni iz njegovih ust: »ki je od mrtvih vstal...«

Vidiš, ljubi Bog, tako smo vsi združeni pred Teboj: oče in mati in pet sinov, pet bratov in Ti si sredi med nami, ker smo zbrani v Tvojem imenu. Včasih najmanjši zajoka in mati vstane, ga vzame v naročje in ga nalahno zaziblje...

In Ti, moj Bog, nam vse naklanjaš po svoji milosti. Na tem rožnem vencu se Ti zahvaljujemo za očeta in mater, za bratce, za zdravje, ljubezen in blagoslov, ki vlada med nami, za srečo, upanje in vsakdanji kruh. Zahvaljujemo se Ti za sleherni utrip srca, za zrak, ki nas obkroža, za počitek in lepo pomlad, za sonce in dež, ki nam zorita košček vrta — in za Tvojo veliko Ljubezen in Žrtev za nas.

Vem, če bomo s tem rožnim vencem okrašeni stopili prihodnji dan pred Tvojo sodbo — lahka nam bo in radostna kakor velikonočna hvalnica.

To je prav tisti rožni venec, ki si ga zdaj naš najmlajši obeša okoli vratu in poljubuje križec, isti, s katerim sem se še majhen fantek igral. Prerezal sem vrstico, raztresel kroglice po mizi in po tleh ter se z njimi frnikulal. Potem sva jih s staro teto iskala pod mizo, pod omaro, pod posteljo, vsepovsod — in vsako sem moral poljubiti. To je tisti rožni venec, s katerim sem jo dobil čez hrbet, če sem se pri molitvi smejal... To je tisti rožni venec, ki je polzel med našimi prsti ob posteljah umirajočih in spremljal duše pred božje obličje...

O, ve lepe, obrabljene jagode! Očenašev so velike kakor orehi, zdravamarije kot češnje. Kadar zdrkne druga na drugo, je slišati kakor bi padla kapljica vode na skalo iz neke velike višine. Tako okorno so izrezljane iz lesa, niti čisto okrogle niso, prav take so kot počasna molitev izmučenih ljudi. Ljuba Marija, Ti veš, koliko zdravamarij je že zdrselo po teh jagodah pred nebeška vrata! Čez sto let so že stare te jagode, dve sto let morda, in vsakokrat, ko udari pri molitvi druga ob drugo, potrka na nebeške duri: »Tik, — poslušaj, dobri Bog, usmili se nas, saj si se zaradi nas učlovečil... za nas trpel... nam v pričevanje od mrtvih vstal...« In vsaka jagoda je zaznamovana v nebeških urbarjih kot zrno, vrženo v zorano njivo, ki stoteran sad obrodi.

Zato, ljubi Bog! Ti imaš na svojem rožnem vencu morda same nebeške zvezde nanizane in planeti so namesto očenašev in se gibljejo, gibljejo — zdi se mi, da je to premikanje ozvezdij ena sama, vesoljna molitev...

Postelja je pregrnjena z rožastim pregrinjalom. Vrt tam spodaj trepeta v soncu. Zavesa se nalahno ziblje ob oknu.

Tudi te črne jagode imajo svoj poseben lesk. Rožni venec iz samih morskih biserov bi mi ne bil ljubši od tega lesenega molka, na katerega so kapale že tolikokrat solze in se je že toliko ustnic dotaknilo preproste, obrabljene božje Martre...

Rožni venec — skrivnost božje tehnike, nebeški telefon — po njem se pogovarjava z Bogom — in veliko si imava povedati.

Moj Gospod in moj Bog!

Brez besed spuščam jagodo za jagodo in edina molitev, ki jo zdaj znam, je:

»Hvala Ti za vse!«

Fatima

1.

Nekaj besed za uvod.

Fatima — tako se imenuje majhna vas na Portugalskem kakih 150 km severno od Lizbone — je danes svetovno znana Marijina božja pot.

Podobno, kakor se je Marija v 19. stoletju prikazovala v Lurdu sv. Bernardki, se je sredi zadnje svetovne vojske skozi šest mesecev prikazovala trem majhnim pastirčkom v Fatimi. Naročala je, naj ljudje spremenijo svoje grešno življenje, naj delajo pokoro, zadostujejo za svoje in za grehe drugih in molijo rožni venec. Dogodki v Fatimi so vzbudili zanimanje, dvome, nasprotovanja, pa tudi navdušenje in trdno vero. Danes so podatki o Fatimi zbrani, presojeni in utrjeni. Človek, ki jih brez predsodkov razmišlja, nima nobenega razloga, da bi jih tajil ali o njih dvomil. Sprejema jih lahko mirne vesti kot dejstvo, razumevajoč vedno bolj, da je Fatima samo ena izmed številnih izrednih poti, po kateri usmiljeni Bog išče izgubljenega človeka 20. stoletja.

»Naša Zvezda« hoče v letošnjem letu o Fatimi natančneje poročati. Pri tem se bo naslanjala na knjigo: Luigi Moresco, La Madonna di Fatima, Milano 1942. Prিপovedovanje o fatimskih pastirčkih, ki se jim je prikazovala Kraljica presvetege rožnega venca in jim dajala posebna naročila, katera so v preprosti zvestobi tako lepo izvrševali, naj bralcem in bralkam »Naše Zvezde« poveča ljubezen in zvestobo do Nje, ki jo imamo za svojo gospo, zavetnico in mater.

2.

Prikazovanje angela.

Bilo je med aprilom in oktobrom l. 1915. Nekaj otrok iz Fatime je bilo na paši. Bili so še tako majhni, da niso znali ločiti dni v tednu, ne šteti mesecev in let. Po otroški navadi so se na paši igrali; včasih pa so svoje igre prekinili in molili rožni venec. Ob neki taki priliki so opazili nad drevjem majhno meglico, belo kot sneg. Pojav se je v naslednjih dneh še nekajkrat ponovil. Zdelo se je, da vidijo v meglici neko čudno belo postavo, ki ima človeško obliko. Nihče si ni znal razložiti, kaj naj bi to pomenilo.

Prišla je pomlad 1916. Pastirčki Lucija, Francelj in Hiacinta so bili na paši. Iskali so primerne prostora, da bi pojužinali. Poprej pa so po svoji navadi molili. Nenadoma jih je zmotila snežnobela bleščeča luč, ki so jo ugledali nad gozdom. V svetlobi, ki se jim je počasi bližala, so razločili postavo mladeniča, ki je blestel v svetlobi sončnih žarkov. Ko se jim je postava dovolj približala, so zaslišali besede: »Ne bojte se, jaz sem angel miru. Molite z menoj!« Angel je pokleknil in se s čelom dotaknil zemlje. Nato je začel moliti: »Moj Bog, verujem vate, molim te, upam vate, ljubim te. Prosim te odpuščenja za tiste, ki ne verujejo, ne molijo, ne upajo in te ne ljubijo.« Trikrat je angel ponovil to molitev, nato se je dvignil in rekel: »Molite tako! Srci Jezusa in Marije poslušata vaše molitve.« Po teh besedah je izginil.

Otroci so bili vsi iz sebe. Kakor zamaknjeni so obstali in niti govoriti niso upali o tem, kar so bili videli. Vse naslednje dni so bili pod vtisom te čudovite nebeške prikazni.

Prišlo je poletje. Nekega dne stoji angel spet nenadoma pri njih in govori: »Kaj delate? Molite, molite veliko! Srci Jezusa in Marije vam hočeta izkazati usmiljenje. Darujte Najvišjemu molitve in žrtve.«

Tedaj se je Lucija opogumila in rekla: »Kako naj se žrtvujemo?«

»V vsem, kjer morete,« je bil odgovor, »se žrtvujte v spravo za grešnike, ki Boga žalijo in prosite Boga za njihovo spreobrnjenje. Tako boste izprosili mir svoji domovini. Jaz sem njen angel varuh, angel Portugalske. Sprejmite in prenašajte vdano vse trpljenje, ki vam ga bo Bog poslal.«

Angelove besede so se otrokom vsadile globoko v dušo. Bolj in bolj so umevali, kako nas Bog ljubi in kako želi biti ljubljen. Spoznavali so pomen žrtev in da po trpljenju Bog spreobrača grešnike.

Vsi trije so začeli živeti novo življenje. Darovali so Bogu vse težave. Preklečali so na zemlji marsikatero uro in ponavljali molitev, ki jih jo je bil naučil angel. Njihova srca je prevevalo novo in nenavadno veselje; njihove duše so se kopale v skrivnostni božji pričujočnosti, ki je s to skrivnostno predigro že trkala na vrata njihovega življenja, da jih pripravi na velike milosti prihodnjega leta.

Deščico s tem napisom hranijo danes v Rimu v cerkvi sv. Križa. Kaj bereš na njej? Isto kot ti hočejo povedati začetnice INRI na vsakem križu. V treh jezikih: aramejskem (hebrejskem), grškem in latinskem je napisano Jezus Nazareški Kralj (Rex) Izraelski (judovski). Tako je dal po sporočilih evangelistov napisati Poncij Pilat nad Jezusov križ. S tem je nehote prvi javno razglasil, da je Jezus kralj, ne samo kralj Izraela po mesu, ampak tudi kralj duhovnega Izraela, t. j. vsega človeštva.

Možno je, da je deščica z gornjim napisom prav tista, ki je bila pritrjena na Jezusov križ. Nekaj razlogov govori za njeno pristnost. Pa tudi če ni, je dragocen spomin na prvi uradni razglas, da je

KRISTUS KRALJ.

(Beri o tem članek univ. prof. dr. A. Snoja v oktobrski številki letošnjega Bogoljuba, str. 220.)

Kraljestvo Kristusovo - kraljestvo duha

In takrat so Ga farizeji vprašali: »Kdaj pride božje kraljestvo?«

Ne, zdaj se nič več ne vznemirja. Farizeji, ki se vlačijo za njim kakor muhe za živaljo, ga mučijo zaman; vse pretrpi in odslej, ne da bi povzdignil svoj glas, venomer zagotavlja, da božje kraljestvo ne sloni na velikih pustolovstvih, kakor oni pričakujejo in kakor upajo celo njegovi najljubši prijatelji.

Saj je že napočilo to novo kraljestvo; v nas je, sredi med nami. To je obnovljenje človeške osebnosti, prerodenje vsakega posameznega človeka, to kraljestvo je — novi človek.

Prav gotovo bo prišel dan Kristusov. O tem ste lahko prepričani, vi, ki hočete videti velik zunanji blesk in sijaj, vse boste imeli, ubogi otroci! In tedaj Gospod premolkne in premišljuje o tem, da jih pripravi ob tej priliki na bližnji mrak. In dahne besede: »Poprej pa mora Sin človekov mnogo trpeti in biti zavržen po tem rodu...«

Po Fr. Mauriacu.

V poljani je sonce

Dokler sem še čutil za seboj velike stavbe, slišal avtomobile in ropotanje tramvajev, se niti ozrl nisem. Ko pa je to že tonilo v veliki daljavi, sem začel stopati počasneje. Tu sem se šele vprašal, kam prav za prav hočem. In vedno mi je odgovarjalo nekje v duši: »Neumnost! Kaj se toliko sprašuješ. Ali ne vidiš te širne poljane in v njej sonca?«

»Seveda vidim,« sem si odgovoril in krenil na stransko stezico, da pustim še zadnjo sled mesta za seboj.

Sredi travnika se je zadržala vrana. Pobral sem kamen in jo spodil. Ko je preplašena zletela, sem se za njo še zasmel. V gozdu sem nehote splašil zajčka. Pod nogami mi je šušljalo listje, kot bi mi hotelo povedati: »Veš, bratec, jesen je.«

Na koncu gozda se je odprla pred menoj velika jasa. Tu sem obstal. Sedel sem na tla in se zazrl v vas pod seboj. Hiše so se mi zdele kakor skale, ki so se privarile z gore in se v dolini ustavile. Podrobneje v vas nisem videl, ker je bila precej daleč; pa saj me ni zanimala.

Sedel sem torej na tla, da bi se odpočil, nagledal in naužil sonca. Povsod sem čutil jesen. Gozd je zgubljal svojo barvo, travnik in polje sta se pripravljala, da prespita zimo. Zal mi je bilo tega. Tako vendar ljubim dolge sončne dneve, cvetočo poljano, teman in zelen gozd. In vse to se zdaj nekam zgublja in odhaja, kot bi se naveličalo svoje lepote in darežljivosti. Daleč za gorami pa sem dobro čutil zimo, ki bo stegnila svoj plašč preko nas.

Toda to je bilo le za trenutek, potem sem se pa spet spomnil, da je danes lep popoldan, tak, kakršnega sem želel. In sredi te proste zemlje sem bil sam prost in srečen. Vse drugo je ostalo nekje tam daleč za mano. Šola, knjige, verzi, preparacije...

Preparacije! Ne, danes jih ne bom delal.

Sredi tega modrovanja pa me je premotil kravji zvonec. Kmalu je na jaso privriskal pastir s svojo čredo.

»Dober dan!« me je pozdravil.

»Pozdravljen fant; ali boš pasel?«

»Seveda,« se je začudil mojemu vprašanju.

V trenutku sem sklenil: »Veš, danes ti bom pomagal.«

Nekaj dni mi je že vse predsedalo, česar sem se lotil, nisem končal, kar sem prijel, vse se mi je nekako drobilo v rokah. In poleg vsega še šola, potem brezkončna megla, hladna jutra, sonce nekje daleč in še bližajoča se zima po vrhu. Pa to je bilo vse nekako zunaj mene, me vznemirjalo in spremljalo kjer koli sem bil. Tudi v meni samemu je moralo biti nekaj narobe. Nič mi ni prijalo, vse mi je bilo odveč, vsega bi se rad znebil in otresel. Sam nisem vedel, kaj mi je.

A včeraj popoldne, ko se je nebo razjasnilo, se je razjasnilo tudi v moji duši.

Sonca mi je manjkalo.

Mesto s svojo mrzloti, ropotom in truščem mi je vzelo ono navdušenje, veselje in dobro voljo, ki sem jo prinesel s seboj iz sveže in sončne poljane. Sedaj sem to razumel, in zahotelo se mi je polj, šiirnega travnika in vesele pesmi sredi mirnih planjav.

Za hip sem še pomislil na šolo in knjige, potem pa se mi je vse zazdelo smešno, zamahnil sem z roko in izginil iz mesta.

- »Vi?« se je začudil.
 »Zakaj pa ne?« sem bil radoveden.
 »Ker ne znate.«
 »Kako to, da ne bi znal?«
 »Ih, kako? Vi ste vendar gospod, pa niste pastirovanja vajeni.«
 »Kako pa ti je ime?« sem ga vprašal.
 »Jurko.«
 »Jurko? Koliko pa si star?«
 »Enajst let.«

»Jurko, daj me zdaj naučiti, kako se pastiruje.« Ko bi on vedel, koliko sem se v življenju prepodil s to rogato živino. Pa ta moja mladost je bila pred njim skrita. Napravil je važen obraz, in me začel učiti: »Veste, če gre, recimo...«

»Čakaj, Jurko, kar tikaj me!« kajti to vikanje se mi je zdelo pretuje za pastirsko poljano.

»Torej veš, če bi šla krava tam, potem moraš ti po drugi strani...« in tako dalje, v dveh minutah mi je razložil vso pastirsko umetnost. Jaz sem mislil na druge stvari. Ko je končal z razlago, sem mu kar planil s svojo mislijo: »Jurko, tisto bom že znal, kaj ko bi...«

»Ja, ne vem če...«

»Brez skrbi bodi, vse sem si zapomnil, kar si povedal; ti, kaj ko bi midva zakurila ogenj in si spekla kakšen krompir ali jabolko.«

»Tisto pa! Boš videl, kako znam speči jabolka. Samo, imaš ogenj?«

»Imam.«

»Dobro. Tako, zdaj pa skoči in obrni ono kravo!« Ko sem to izvršil, me je poslal v gozd, da nabere suhljadi. V vsem sem ga bolj ubogal kakor doma očeta. In kot bi trenil sva imela vse, kar sva potrebovala.

»Vidiš, takole si pripravljajo ogenj skavti,« sem ga učil in pripravljaj ognjišče.

»Kdo so skavti?« me je nedolžno vprašal. Po daljšem pripovedovanju sem mu le razložil, kdo so skavti.

»Indijanci pa malo drugače.«

»Kaj, ti si si že bil med Indijanci?«

»Ne, ne, drugi so mi tudi povedali...«

Potem pa je Jurko pokazal svojo spretnost. Kmalu sem dobil pečeno jabolko. Deval sem ga z roke v roko, ga pihal, ugriznil in hvalil na vse načine. Kako so Jurku žarele oči!

Jabolka sva pojedla. Kaj pa sedaj? Sonce je bilo še precej visoko.

»Jurko, pojdiva se lovit.«

In sva se lovila ter podila po poljani, da je bilo veselo in smešno obenem. Preskakovala sva jarke, se skrivala, drug drugega plašila, se prekopicovala, hodila po rokah, metala kamenje, pela in vriskala, klicala strahu, plezala na drevesa in se po vejah zopet spuščala na tla, posnemala vranje in šojine glasove, se vozila po suhem listju, tresla jabolka, podila preplašeno živino, da bi skoraj podivjala, se šla slepo miško, ravbarje in žandarje, tekala po eni nogi, z zaprtimi očmi, padala in vstajala, metala lesena kopja, streljala z lokom in puščicami, počivala in se zmišljevala novih iger, se smejala in tolkla po kolenih...

Kot bi mignil, je stalo sonce nad zatonom.

»Jurko, jaz bom moral zopet nazaj v mesto. Večer se bliža.«

»V mestu mora biti lepo. Kar s tabo bi rad šel.«

»No tako je, včasih lepo, drugič pa zopet ne.«

»Ali ni vedno lepo?«

»Bi že bilo; ampak knjige, šola, ropotanje, žvižganje, hupanje, gneča, drvenje, naglica, to ti kmalu vzame vso dobro voljo.«

»Že, že, ampak lepe sobe in elektrika, ta me veseli.«

Pomislim sem na fiziko. »Hitro bi je imel dosti.«

»Ali jo imaš ti v sobi?« me je vprašal.

»Seveda jo imam.«

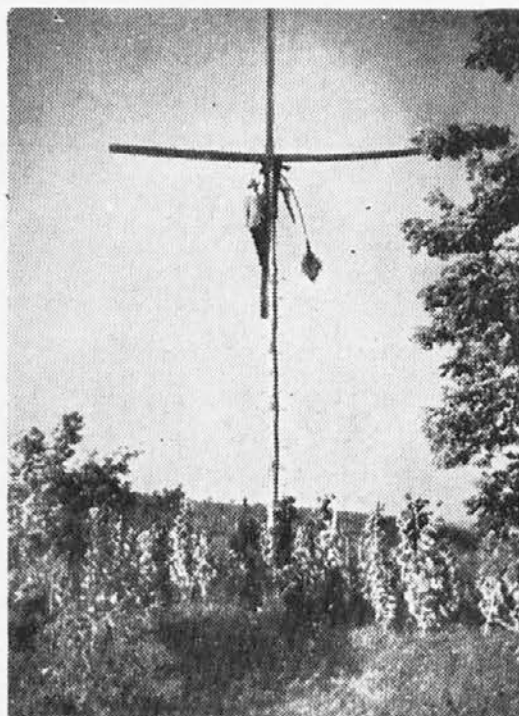
»To si srečen.«

»Hm... na vse zadnje bi še bilo, ampak sonca mi manjka v sobi.«

»Kakšnega sonca?« se je začudil.

»Vidiš, takega kot je v tej poljani, veselega in zdravega, prepojenega s pesmijo in smehom. Takega sonca mi manjka v mestu, zato sem ga danes prišel iskat, tu sem ga našel, od tu si ga bom ponesel s seboj.«

Jurko me je gledal: »Kako boš sonce nesel s seboj?«

Misijanski drobiž

Kitajska je pred vojno štela 114 univerz in univerzitetnih zavodov. V vojni je bilo 54 univerz uničenih; 41 se jih je presililo v notranjost dežele. Izmed 100.000 dijakov je večina bežala peš in po velikih naporih dosegla svoj cilj. Tako je skupina 250 dijakov in 50 profesorjev napravila od 23. februarja do 28. aprila 1958 težko pot, dolgo 1600 kilometrov. V vojni vihri se je najbolje obdržala katoliška univerza v Peking, ki pod vodstvom steylovcev (Societas Verbi Divini) zelo dobro napreduje in si je pridobila velik ugled med Kitajci.

V Indiji je bilo pred pričetkom vojne 15.040 šol z 1.403.400 dijaki.

POVSOD

BOGA

I. Sodja C. M.

Dijak in misijoni

Dijak ne more kaj prida gmotno podpirati misijonov. A zato misijonske dolžnosti še ni oprščen. Kakor je rekel sv. Peter hromemu možu pri tempeljskih vratih: »Srebra in zlata nimam, kar pa imam, to ti dam« (Apd 3, 6), tako mora reči vsak zaveden katoliški dijak, še celo vsak kongreganist: »Srebra in zlata nimam, kar imam, hočem dati za misijone.«

Čim bolj se širi misijonska ideja, tem bolj se proglašča načelo: vsak stan naj dà svoje in naj dela za spreobrnjenje poganskih stanovskih tovarišev. Stara ženica, ki ne more drugega več, kot da ves dan prebira rožni venec, naj daruje od tega edinega bogastva, ki ga ima. Bolnik, ki ne more drugega kot trpeti, naj daruje iz obilice svojega trpljenja za misijone. Bogatin naj prispeva od svojega bogastva.

In na vrsto pride tudi dijak. Tudi on mora prispevati svoj obolus za misijonsko zakladnico sv. Cerkve. In ta delež, svojiski delež dijaka in

»Vidiš takole, v srcu in duši.«
Skočil sem pokonci: »Jurko, pozdravljen!«

»Zbogom, pa pridi še kdaj!«

»Bom.«

In ko sem bil že daleč, je še zaklical za mano: »Ampak, da boš gotovo prišel!«

»Gotovooo...«

Od juga so se valili temni oblaki. Zapihal je topel veter. Naglo se je stemnilo. A vse to me ni motilo, v moji duši je bilo svetlo, jasno in veselo.

Ves razigran sem planil v sobo. Na mizi me je pozdravil kup knjig.

Preparacije... sem pomislil.

Seveda jih bom napravil.

Pograbil sem pero in knjigo, zvezek in slovar. Slovar se je kar sam odpiral, verzi so se krajsali na obeh koncih, pero, kakor da samo skače v črnilo in pleše po papirju, in besede vse tako lahke...

Nato pa sem skočil v posteljo, zmolil kratko večerno molitev, ugasnil luč, in že napol v spanju povedal kar temni sobici: »Vedi, Jurko, sonca sem si pa le prinesel s seboj...«

kasnejšega izobraženca, je poleg molitve in skromnih gmotnih prispevkov predvsem ustvarjati pri sebi in pri drugih pravo mišljenje — misijonsko mentaliteto.

Na žalost so nas v tem spoznanju daleč prehiteli protestantje. Oni so veliko pred nami spoznali, da igra dijaštvo in izobraženstvo v misijonskem delu odločilno vlogo. Ob koncu 19. stoletja je hodil po vseh protestantskih univerzah slavni pridigar John Mott in klical na misijonsko delo vse protestantsko dijaštvo z geslom: »Ta rod je odgovoren za pokristjanjenje sveta!« In leta 1921, ko smo se začeli katoličani komaj gibati, je imela protestantska misijonska organizacija »Student Volunteer Movement« 66 misijonskih krožkov z 8140 člani samo v akademskih vrstah. Širili so misijonsko propagando z izdajo na stotine misijonskih knjig in brošur, vpeljali so na tridesetih univerzah študij misijonskih vprašanj. Pridobili so celo vrsto univerz, da so se začele zanimati za posamezne misijonske pokrajine. Zanetili so končno val navdušenja zlasti po Združenih državah in Kanadi in dosegli, da je šlo v 40 letih 12.000 protestantskih izobražencev v misijonske dežele. Drugo društvo »Student Christian Movement«, ki je bilo ustanovljeno 1889 v Angliji, je do leta 1935 poslalo v misijone 3500 članov z akademsko izobrazbo.

Protestantje so razumeli, da je treba zajeti misijonsko delo na široko in hitro. Razumeli pa so tudi, da je uspeh možen le, če zgrabijo tiste, ki so izšli iz naroda, da postanejo voditelji naroda — izobraženstvo. Prav po tem, da so za misijonsko idejo vneli dijaštvo in izobraženstvo in da so v misijonskih deželah največjo važnost polagali na šolstvo, prav v tem so bili do zadnjega daleč pred nami katoličani.

Uspeh protestantov je vzpodbodel tudi katoliške vrste. Po letu 1910 in zlasti po vojni so začela poganjati dijaška misijonska društva. Prva se je lotila resnega dela nemška dijaška mladina v zvezi misijonskih društev »Katholische Akademische Missionsbunde«. V Ameriki so šli bolj na široko. Organizirali so mogočno »Catholic Students Mission Crusade«, ki je že leta 1932 štela 2900 krožkov s 510.000 člani. Druge znamenitejšje misijonske organizacije med dijaštvom so: »Academica Unio Catholicas Adiuvars Missiones« ali kratko »Aucam« imenovana, ki so jo organizirali belgijski akademiki in je naravnost vzor, kaj more storiti dijaštvo v prid misijonom; »Lega Missionaria Studenti« v Italiji; »La Ligue Missionnaire des Etudiants de France«; dalje misijonske organizacije na Poljskem, v Španiji, Kanadi in številne manj znane dijaške misijonske organizacije v že naštetih deželah.

Od teh odpade na hinduiste 1.085.695; na muslimane 172.776 in na kristjane (katoličane in protest. skupaj) 42.631.

Indijanskih misijonov, o katerih ve toliko povedati misijonska zgodovina, ni več. V Združenih državah je še kakih 55.000 indijanskih družin, od katerih se je pa 45.000 družin že popolnoma prilagodilo okolici; le še kakih 10.000 jih še živi svoje nomadsko življenje. Med temi deluje 150 duhovnikov, 450 redovnikov in 220 katehistov.

Iz življenja kongregacij

Duhovni dar sv. očetu. Ko je izšla zadnja številka lanske »Zvezde«, so imele ljubljanske dijaške kongregacije velik praznik: proslavo papeževnega srebrnega jubileja. Takih jubilejev se veseli vsak dober katoličan, posebno pa kongreganist in kongreganistka. Zato je razumljivo, da so dijaške kongregacije z veseljem organizirale med dijaštvom zbiranje duhovnih darov za sv. očeta. Posvečen je bil temu ves majnik. Kolikor je bilo mogoče dobiti sporočila in se sploh da prešteti, je slovensko dijaštvo, zlasti po kongregacijah darovalo sv. očetu:

Naročenih maš	5
Svetih maš	15.045
Svetih obhajil	11.799
Obiskov Najsv.	21.486
Rožnih vencev	10.603
Križevih potov	6.768
Raznih molitev	78.615
Šmarnic	611
Dobrih del	20.345
Zrtev	17.196

Na jubilejni dan sam popoldne pa smo imeli

v stolnici skupno uro molitve. Zbralo se nas je do 2000 samih mladih fantov in deklet. In prišel je med nas kot »sacerdos magnus« v slovesnem vходу naš škof dr. Gregorij Rožman, potem pa smo vsi skupaj: škof, duhovščina in mi mladi pred živim Bogom molili in peli, vmes pa slišali kratek škofov nagovor, o pomenu papeštva za naše versko in socialno življenje. Nad vsa pričakovanja uspelo pobožnost smo zaključili s petimi litanijami Matere božje. To so bile pač najlepše šmarnice.

Debatna ura

Natečaj za najbolj fotogeničen obraz. Kadar koli slišim ali berem o kakšni lepotni tekmi, se spomnim svoje matere. V letih je že in po ocenjevalnih pravilih ni več lepa: skrbi so ji čelo zgrbančile, trpljenje ji je brazde zaoralo, stiska ji je sveža lica posušila in mi otroci smo življenjsko moč njenega telesa izčrpali. Vedno se bojim, da bi kdo dejal: Kakšna grda starka! Kajti zame je tako lepa, da je ne zamenjam še za tako »fotogeničen obraz«.

Zakaj ne? Zato, ker je za temi gubami in brazdami, v teh uvelih licih in tem zgaranem telesu tako lepa — duša. Saj je duša vsake matere, da, vsake žene, nositeljica tolikih lepot, da prav do groba sevajo kakor luč skozi prosojen papir iz vsakega pogleda, vsake kretnje, vsake gube in črte. A ta lepota je tiha in nevsiljiva kakor lepota vijolice, ki skrito

Torej smo se vendar začeli gibati tudi katolici. In že se kaže velik vpliv zlasti teh organizacij, ki smo jih imenoma našteli. Vsaka izmed njih ima svoj določen cilj in k temu teži z vso energijo. Vsem pa je skupno to, da imajo za svojo prvo in najvažnejšo nalogo, ustvarjati pravo misijonsko mentaliteto, ali bolje, pravo katoliško mentaliteto med dijaštvom in narodom. Vsa gmotna podpora, vsa propaganda je bolj stranskega pomena. Glavno je študij, zaradi katerega ustanavljajo študijske krožke, prirejujejo predavanja, zborovanja, študijske dneve; vse drugo prihaja samo od sebe.

V letošnjih »Katoliških misijonih« bo kratko podano delo najvažnejših dijaških misijonskih organizacij, da dobimo Slovenci skromen vpogled v delo, ki nam je do sedaj ostalo tuje.

Eno pa lahko že ob tem bežnem pregledu ugotovimo: Nam Slovencem je nujno potrebno, da dijaštvo poprime za misijonsko idejo in da misijonska ideja osvoji naše dijaštvo. Naj bo nastopno šolsko leto pričetek slovenske »Misijonske dijaške zveze«!

Bellouard - R. Sušnik

Dekle, ki ugajaš!

Ker si tako lepa, ljubka, nežna, inteligentna, ni čudno, da imaš tako velik krog oboževalcev. Vsakdo si te želi za tovarišico, tvoja navzočnost jim je prijetna. Kjer koli se pojaviš, prinašaš radost, kakor svetel sončni žarek si.

Nekaj časa se nisi zavedala svoje mičnosti. Do tega spoznanja te je privedlo vedenje ljudi, ki se vztrajno trudijo, da bi si pridobili tvojo naklonjenost. Kdo ne bi postal na to ponosen. Res da si pri marsikom neprostoovoljno izzvala, da je postal nate ljubosumen. Zato, da so tebe oboževali, so druge tovarišice zapustili. Tako daleč je prišlo, da četudi bi hotela, ne bi mogla iti mimo neopažena. Na vrtu sediš in kdor koli gre mimo, občuduje tvojo lepoto. Brez dvoma ti ugaja njihova pohvala, vzbudi se ti hrepenenje po ljubezni, prijazno se smehljaš njihovim priznanjem, ki moledujejo za tvojo ljubezen. Gotovo boš izmed teh svojih oboževalcev našla življenjskega druga. Mogoče se ti bo nudilo mnogo prilik, da boš lahko izbirala, kateri bi te bil vreden. Prav tako je verjetno, da se bodo okrog tebe odigravale ljubezenske drame. Nekatere se bodo maščevale nad teboj, ker si njihove oboževalce omamila s svojimi čari, za tvoje ime se bodo mnogi potegovali. Nič pa ne pomisliš na one, ki

bodo zaradi tebe ob tihih večerih v svojih majhnih sobičah prevarane bridko točile solze nad izgubljeno srečo. Vsa tvoja lepota postane začetek žalostiger, otožno sanjarjenje, ker večina preišljuje, kako bi te pridobili zase. Ti pa veš, da se boš samo enemu darovala. Kaj bo potem z vsemi drugimi, ali te ne skrbi?...

Mnogim ugajaš — samo, da zaradi mikavnosti, ki jo imaš, nekaterim prinašaš veselje, drugim povzročas trpljenje.

Da drugim ugajaš, ni s tem rečeno, da je že greh. Lahko pa je grešno pod gotovimi pogoji. Lastnost ugajanja ni lastna vsakemu. Komur je dano, je to poseben dar božji. Vedi, da je še lepše, če ugajaš Bogu, kakor pa ljudem. Vprašanje je, ali modro ravnaš s svojim darom? Lepo dekle je izpostavljeno mnogim nevarnostim, ki se kaj hitro lahko izpremene v težko odgovornost. Prizadeti tega nočejo nikdar razumeti, še manj verjeti. Življenjska izkušnja mnogih bi jih lahko spametovala in še ne bi bilo prepozno. Blagor tistim, ki se ne zavedajo lepote! Lepo dekle ima velike naloge. Mnogo bolj mora paziti zaradi preobilih nevarnosti, ki se ji stavlja na pot življenja. Pomni: človek je nagnjen k slabemu in tako je tudi najboljši način tvegan.

Nihče ne more popolnoma svobodno razpolagati s svojimi talenti. Kar ima, ne more z njim storiti vsega, kar bi hotel. Dar ugajanja se vzbudi v vesti. Edino njena kontrola je pravična in zanesljiva.

Ali se zavedaš, da moreš postati mnogim skušnjava? Če se zavedaš in to hočeš, si kriva greha — ki ga imenuje sv. pismo pohujšanje, ki ga je Jezus Kristus strogo obsodil. S svojimi čari pridobivaš oči, očaraš srca ljudi.

Vse to te napravi neizpodbitno mogočno. Nevarnost pa se ne bliža z udarom, marveč nežno, kakor božanje, vsiljivo kakor voda, potuhnjeno tiho in nepremagljivo. Marsikdo bo udarec vrnil z udarcem, ali pa bo odnehal brez odpora.

Kdor sebi ali drugemu vzame življenje, napravi umor. Renan in Voltaire sta bila morilca duš. Različno sta jih morila: prvi s krikom in prelivanjem krvi, drugi pa s sladkim smrtnim bojem.

Mlado, inteligentno in bogato bitje je izpostavljeno mnogim nevarnostim. Pravilno ravnati s talenti je kočljivo in težavno. Ista sredstva lahko služijo za dobro in slabo. S svojim čarom napraviš ene srečne, druge nesrečne, pomagaš slabotnim, da se dvigajo, ali pa odrivaš izbrane — očiščujes ali onečaščaš.

Morda komu ugajaš in ne moreš doseči njegove ljubezni. Morda ugajaš s skritim namenom gospodovati in s tem daješ pohujšanje. Ali pa ugajaš,

ždi v zatišju, ali kakor pravljичni cvetnik na Gorjancih.

Prav za prav pa je vsaka resnična lepota taka. Kajti kar kriči, ni več lepo, ker ne umirja, marveč razburja in bega. Zato ne morem razumeti, kako more dekle svojo lepoto razkazovati pri »natečajih« ali se potegovati za časten naslov »miss«. S tem svojo lepoto zapravlja in prodaja. Saj je prav, da smo veseli vsega, kar imamo. In tudi lepota je dragocen dar, posebno za dekle. Zakaj bi ga ne bila vesela! A ima naj ga, kot da ga nima. Kakor hitro se ga »zaveda«, ga že v nevarnost postavlja. Če ga pa ponuja kot reklamno blago, ga sama najbolj ponižuje. Za »dobro blago« ni treba reklame, za resnično lep obraz pa ne »natečaje«.

Še več! Tako razkazovanje je žalitev in udarec v obraz vsem tistim sosestram, ki jim narava ni bila tako radodarna, ki jim je življenje obraz skazilo, trpljenje cvet požgalo... Kaj naj čuti tako dekle, tovarišica in sošolka ob mojem vsiljivem ponujanju. Zaboleti jo mora, kot zaboli

vsako nezasluženo samopovzdigovanje.

Zato, gospodične, ki tekmuje v »Našem kinu« pri natečaju za najboljši fotogeničen obraz, oprostite, če vam morem dati le pomilovalen nasmeh, ne pa svojega glasu. To mi brani spomin na mater, pogled na vaše sestre, ki jih srečujem, in končno tudi spoštovanje do vas samih. Drò!

Nove knjige

Fajdiga, Pisma o trpljenju. — Pisma o trpljenju so bila najprej govori v radiu, potem so izšla pri Mohorjevi kot 4. zv. »Studencev žive vode«, zdaj pa smo jih nekoliko spremenjena zopet dobili. Zvezda je o njih poročala že ob prvem izidu. Morda so zdaj vredna še toplejšega priporočila, saj bodo našla še več razboljenih src. Če je morda tudi pri vas doma, tebi, sestra in brat, ali pa komu drugemu, postalo hudo — tolle, lege! — Knjižica je poceni (broširana 6, vezana 12 lir) in vredna tudi, da jo kupiš.

Monsabré, Premišljevanja ob sv. rožnem vencu. Kakor nalašč je izšla ta knjižica pred oktobrom, ki je mesec sv. rožnega venca. Zdi se mi, da mnogim besede našega škofa niso prišle še prav do srca. Zato je ta knjižica dvakrat dobrodošla in vredna vse pozornosti. Res je, da Slovenci radi molimo rožni venec, res je pa tudi to, da ga molimo le bolj z usti in premalo s srcem. Skoraj se ga nekateri oklepajo že bolj zaradi tega, ker je zaradi tradicij postal častitljiv. To

da rušiš ognjišče drugega in ga iztrgaš sveti obljudi zakonske ljubezni, čeprav te ne mara. Morda želiš, da bi si pridobila oboževanje, ki pripada samo Bogu. Glej, tvoji nameni so hudobni, kruti, okuženi z gobami; tvoja morala je umazana. Uvrščaš se med take, ki jim je bil čar usoden, ki jim je služil za pomnožitev lastnih in tujih grehov. Ali je zato potrebno, da so ljudje lepi?

Presodi sama sebe, pomisli, da te tvoji čari zavedejo v dolžnost. Tvojemu občutljivemu srcu bodo veljala občudovanja, laskanja in sladkosti, pa tudi mnogo skušnjav.

Obhajale te bodo skušnjave nečimrnosti, medtem ko vdihavaš kadilo iz kadilnic svojih oboževalcev.

Skušnjave zaničljivega napuha, kadar se primerjaš z drugimi, kakor se šopiri fazan v košari, ali mojstrovina poleg neuspelega dela.

Skušnjave prevaranja, kadar s pomočjo občudovanja tvegaš, da si občudovanja vredna, in se prepričuješ, da je tvoj zunanji čar enakovreden tvoji resnični notranji vrednosti.

Skušnjave lahkomišelnosti — v skrbi, da ne gubeš lepoto v škodo svoji duši. To, kar bi morala dajati za apostolat, izdajaš za svoje uspehe v občudovanju.

Skušnjave uživanja; kajti vsi oni, ki se bodo okrog tebe sukali, nimajo čistega pogleda, nedolžnega srca, ne čiste vesti. Njihova vztrajnost more samo poslabšati in pomnožiti nevarnost v bližini tvoje duše. Nihče ti ne da zagotovila, da te moralno spoštuje v isti meri, kot občuduje tvojo lepoto. Zaradi tvojih uspehov more priti padec, kakor more pasti zrakoplov iz svojega previsokega poleta.

Skušnjave proti sramežljivosti, najprvo nežne, nato drzne z namenom, da obvarujejo, kar je pridobljenega. Laskajo ti pogledi občudovanja, zmagujejo zdaj ti, zdaj oni tekmeči, ki jih nagradiš z nasmehom in priznanjem.

Skušnjave nespametnosti, da si preizkusila svojo moč, potrdila svoj upor, dokazala sama sebi, s kakšno lahkoto se kretaš sredi nevarnosti in s kakšno spretnostjo se dotikaš ognja, ne da bi te vžgal.

Odločila si se, da se rešiš bistvenega. Določila si posebno mejo — preko katere ne boš krenila niti za centimeter. Toda — ali ni laže vreči vžigalico v slamo, kakor udušiti požar? Zavora ne deluje vedno poljubno, posebno kadar je zavirač izgubil hladnokrvnost in se razsrdi v kretanju.

Zato dekle, če ugajaš ljudem, nisi ljuba Bogu. Čemu onečaščaš svoje darove? Ali ti ni žal, da postane tvoj čar prostaško zapeljevanje sebe in drugih?

»Tolle, lege!«

Neutrudljivi iskatelj Resnice, veliki sv. Avguštín, pripoveduje v svojih »Izovedih« (VIII, 12), kako se je dokončno odločil, da spremeni svoje življenje. Sedel je na vrtu pod smokvo in jokal od srčne stiske. Tedaj pa — kar sam naj pove:

»Kar zaslišim od sosednje hiše glas, pojoč otroški glasek — ali dečka ali deklice, ne vem — in neprestano ponavljajoč: Spreberi si, preberi si! (V latinščini: tolle, lege!) V hipu se mi je premenil obraz. Začel sem z vso pozornostjo preiščevati, ali imajo otroci navado pri kateri svojih iger kaj takega peti. A nisem se mogel nikakor spomniti, da bi bil kdaj kaj podobnega slišal. Tedaj sem ustavil tok solzám in vstal. Nisem si znal glasu drugače razlagati, nego da mi Bog veva, naj odprem kako knjigo in preberem poglavje, na katero mi najprej zadene pogled. Slišal sem bil namreč o Antoniju (sv. Antonu Pušč.), da mu je dalo neko mesto v evangeliju, katero je bil po naključju nalletel, pobudo za posnemanje, prav ko da bi veljalo njemu, kar je slišal: Pojdi, prodaj vse, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj! Pod vtisom tega božjega izreka se je neki takoj vrnil k tebi, (o Bog).

Vrnil sem se v veliki naglici na mesto, kjer je sedel (prijatelj) Alypius. Tam sem bil namreč odložil pisma apostola, ko sem bil vstal in odšel. Pograbil sem knjigo, odprl in bral molčé stavek, v katerega so se mi najprej ujele oči: Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, ampak nadenite si Gospoda Jezusa Kristusa in mesu ne strezite za poželjivost! Dalje nisem hotel brati, pa tudi treba ni biló. Zakaj komaj sem stavek dobro končal, se mi je vlila kakor luč trdne gotovosti v srce in vse temine dvomov so se razbegnile.« (Prim. Sovre, Aurelii Augustini Confessiones, 124.)

Besede »tolle, lege« niso bile sicer božji glas, marveč res le glas otroka, ki se je igral ali ponavljal iz preparacije besede za šolo — tako meni A. Sovre (258) — a Avguština so napolile, da je zadel v svetem pismu na mesto, ki je nanj odločilno vplivalo. Bog se je poslužil slučajnega otroškega poziva, da je pritegnil Avguština k sebi.

Ali se ne godi vsaj nekoliko podobno tudi nam? Na videz slučajno nas kdo opozori na knjigo, časopis, članek in branje sploh — pa odločilno vpliva na nas. Zato hoče tudi Zvezda svojim bralcem in bralkam klicati: »Tolle, lege!« »Vzemi, beri!«

Vabimo tudi vsa založništva, da nam pošiljajo v oceno, kar za dijaško mladino primerne in priporočila vrednega izdajo.

da če je kateri čas potreboval čvrste in globoke molitve, jo brez dvoma potrebuje današnji. In preiščevanja slovitega francoskega govornika Monsabrėja, v lepem prevodu ljubljanskih bogoslovcev, nam odpirajo pogled v globine resnične molitve, ki ni ponavljanje molitvenih obrazcev, ampak resničen pogovor z Bogom. Skoraj ne moreš lepše pokazati, da si razumel škofovo povabilo, kakor da si kupiš to knjigo. Pa ne zato, da bi ti ležala zaprašena na polici. Vsak dan jo vzemi v roke in preberi eno preiščevanje. Tako boš svoji dnevni molitvi sproti prilival osvežujoče rose. Cena je za dijake v upravi Zvezde ali v semenišču 15 in 19 lir.

Fajdiga, Moralni čudeži. S pojmom moralnega čudeža se dijak nekoliko seznanil pri verouku v peti šoli, kjer se kot dokaz za resničnost katoliške vere obravnava n. pr. Jezusova osebnost, čudovito razširjanje krščanstva, nepremagljivost Cerkve, vesoljna edinost, svetost in rodovitnost v vsem dobrem. In o takih čudežih je napisal večletni urednik Zvezde posebno knjigo, v kateri strogo znanstveno, pa vendar lahko umljivo obravnava njihovo apologetično in življenjsko vrednost. Če so ta izredna dejstva mogla privedi k veri ali v njej utrditi tako velike duhove kot so bili Avguštín, Pascal, Newmann, zakaj ne bi mogla pomagati meni in tebi, dragi prijatelj? Če že nimaš časa, prilike ali volje, da prebereš vso knjigo, beri morda vsaj kako poglavje drugega dela. Tudi Zvezda bo prinesla kak odlo-mek.

Za bistre glave

1. Črkovnica

. e i e d d k
 . l r n r n r
 . i p e ž o a l
 . č o m e n l
 . i s e r a j e
 e n n i o d e s t
 j u i i k l e s t
 ž i m č k l t
 o b e o r u v o
 b a ž M i d o

V kateri vrsti boš začel?

2. Posetnica

Tihod. Tivuh Levi

Kaj je bil ta Jud iz Kristusovih časih?

3. Šport

Vič	3 2	Ambrus	1 —
Stari trg	12 5	Ježica	12 —
Milan	13 4	Moste	12 —
Dob	1 —	Črnomelj	13 —
Ig	1 —	Mirna	5 3
Novo mesto	1 —	Podgrad	25 6

4. Koledar

13. Severin,	12. Tekla,
14. Evstahij,	14. Remigij,
1. Andrej,	5. Zaharija,
15. Simeon,	15. Saturnin,
3. Tit,	23. Lojola Ign.,
12. Lavrencij,	23. Timotej,
16. Nikolaj,	2. Roza.
15. Klaver,	

Česa nas spominjajo ta imena?

Za pravilno rešitev književna nagrada. Rešitve pošljite do 1. novembra na naslov: Uredništvo NZ, Ljubljana, Marijanišče.

Kaj, še posteljo bi radi imeli? Jaz sem pa mislila, da ste umetnik!

Dober linorez nam odleže za drag kliše. Zato se »Naša zvezda« zdaj obrača na vse tiste, ki ste izurjeni v linolejni tehniki, da pokažete svojo dobro voljo in ljubezen do svojega lista in pošljete kaj takega, kar bo za list primerno. Saj ste videli v prejšnjih letnikih, kakšne stvari pridejo v poštev: simbolične slike (zlasti v zvezi s cerkvenim in šolskim letom), narava, verski motivi... »Zvezda« mora postati res dijaška, mlada, lepa in prikupna. In kdaj naj bo študentu ljubša kot takrat, ko bo v njej videl del svojega truda in volje.

Torej na delo, fantje in dekleta! Od slej bomo za vsak objavljen linorez navedli tudi avtorjevo ime. Vendar pa prosimo, naj podobe ne bodo prevelike: maksimalno četrtnina strani.

Iz uredništva in uprave

Naša Zvezda bo v letošnjem šolskem letu poskusila iziti v šestnajstih številkah, a vedno po dve skupaj vsakega 15. v mesecu. Upamo, da ta omejitev ne bo nikogar odvrnila od nje. Ljubezen se v stiski še posebno izkaže!

Naročnina ostane še naprej za dijake 8, za druge pa 12 lir. Vabimo vse, da ostanete zvesti naročniki; tiste, ki zmorete, pa si drznemo prositi, da k naročnini primaknete majhen dar v »tiskovni sklad«, ki nam je zaradi podražitve papirja in zmanjšanega števila naročnikov potreben. Če nam boste naročnino poslali takoj, nam boste zelo ustregli.

Prihodnja številka 15. novembra!

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Streliška ulica št. 12/II. Uredništvo: Marijanišče, Ljubljana. Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič